

Lieta C-695/20

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2020. gada 22. decembris

Iesniedzējtiesa:

First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Administratīvā pirmās instances tiesa (Nodokļu lietu palāta), Apvienotā Karaliste)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2020. gada 15. decembris

Apelācijas sūdzības iesniedzēja:

Fenix International Limited

Atbildētājs:

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs
(Apvienotās Karalistes Ieņēmumu un muitas dienests)

ADMINISTRATĪVĀ PIRMĀS INSTANCES TIESA
sūdzības numurs: [..]

Apelācijas

NODOKĻU LIETU PALĀTA

STARP

FENIX INTERNATIONAL LIMITED

Apelācijas sūdzības iesniedzēju

un

APVIENOTĀS KARALISTES

IEŅĒMUMU UN MUITAS DIENESTU

Atbildētāju

[..]

ADMINISTRATĪVĀS PIRMĀS INSTANCES TIESAS (Nodokļu lietu palātas)

[..]

LĒMUMS

[..]

TIEK PIENĒMTS ŠĀDS LĒMUMS:

1. [..]
2. Uzdot Eiropas Savienības Tiesai pievienotajā pielikumā izklāstīto jautājumu par Eiropas Savienības tiesību spēkā esamību prejudiciāla nolēmuma sniegšanai saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. pantu un Līguma par Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes izstāšanos no Eiropas Savienības un Eiropas Atomenerģijas kopienas 86. panta 2. punktu;
3. Apturēt visas turpmākās darbības šajā apelācijas tiesvedībā līdz brīdim, kad Eiropas Savienības Tiesa pieņems nolēmumu par tai uzdoto jautājumu [..] vai līdz nākamajam lēmumam;
4. [..]

[..]

ADMINISTRATĪVĀS PIRMĀS INSTANCES TIESAS NODOKĻU LIETU PALATAS TIESNESIS

2020. gada 15. decembris [Oriģ. 2. lpp.]

PIELIKUMS

APVIENOTĀS KARALISTES ADMINISTRATĪVĀS PIRMĀS INSTANCES TIESAS (NODOKĻU LIETU PALATAS) LŪGUMS SNIEGT PREJUDICIĀLU NOLĒMUMU ATBILSTOŠI LĪGUMA PAR EIROPAS SAVIENĪBAS DARBĪBU 267. PANTAM

A. IEVADS

1. Iesniedzot šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, Apvienotās Karalistes Administratīvās pirmās instances tiesas Nodokļu lietu palāta (turpmāk tekstā – “Apvienotās Karalistes Nodokļu tiesa”) lūdz Tiesu lemt par Padomes Īstenošanas regulas (ES) Nr. 282/2011 (2011. gada 15. marts), kas grozīta ar Padomes Īstenošanas regulas (ES) Nr. 1042/2013 (2013. gada 7. oktobris) 1. panta 1. punkta c) apakšpunktu, ar ko nosaka īstenošanas

pasākumus Direktīvai 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu, 9.a panta (turpmāk tekstā – “9.a pants”) spēkā esamību.

2. Jautājums par spēkā esamību attiecas uz to, vai 9.a panta piemērošanas joma pārsniedz to, kas ir atļauts Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (turpmāk tekstā – “PVN direktīva 2006” 397. pantā, kurā noteikts, ka “Padome pēc Komisijas priekšlikuma ar vienprātīgu lēmumu pieņem vajadzīgos pasākumus, lai īstenotu šo direktīvu”.
3. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu tika iesniegts sakarā ar apelācijas sūdzību, ko iesniegusi *Fenix International Limited* (turpmāk tekstā – “*Fenix*”), kas ir reģistrēta Apvienotajā Karalistē kā pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk tekstā – “PVN”) maksātāja, pret Apvienotās Karalistes Ieņēmumu un muitas dienesta (turpmāk tekstā – “*HMRC*”) veikto PVN aprēķinu.

B. APELĀCIJAS SŪDZĪBAS IESNIEDZĒJA

4. Apelācijas sūdzības iesniedzēja (turpmāk tekstā – “*Fenix*”) pārvalda sociālo mediju vietni “*Only Fans*” ar adresi www.onlyfans.com (turpmāk tekstā – “Platforma”) un tā vienīgi īsteno ekskluzīvo kontroli pār Platformu.

C. ATBILDĒTĀJS

Atbildētājs (turpmāk tekstā – “*HMRC*”) atbild par PVN iekasēšanu un administrēšanu Apvienotajā Karalistē.

D. LIETAS FAKTU KOPSAVILKUMS

6. Platforma tiek piedāvāta “lietotājiem” visā pasaulē. Šie lietotāji ir sadalīti divās kategorijās: “autori” un “fani”. Autoriem ir profili un savos attiecīgajos profilos viņi augšupielādē un publicē saturu, piemēram, fotogrāfijas un videomateriālus. Viņi arī var veikt tiešsaistes video straumēšanu un sūtīt privātās ziņas faniem, kas abonē viņu profilus. Autors nosaka mēneša maksu par abonēšanu, kaut arī *Fenix* paredz minimālo summu gan abonēšanai, gan dzeramnaudai.
7. Fani var piekļūt augšupielādētajam saturam, veicot *ad hoc* maksājumus vai maksājot mēneša maksu par abonēšanu katram autoram, kura saturu viņi vēlas redzēt un/vai ar kuru viņi vēlas izveidot interaktīvu komunikāciju. Fani arī var maksāt dzeramnaudu vai ziedojumus, ko sauc par “līdzekļu vākšanu”, nesāņemot pretī nekādu saturu.
8. Tādējādi autori iekasē un nopelna naudu par saturu, savukārt fani maksā naudu par saturu. [Oriģ. 3. lpp.]

9. *Fenix* piedāvā ne tikai Platformu, bet arī instrumentu, ar kuru fani veic maksājumus un autori saņem maksājumus. *Fenix* ir atbildīgs par maksājumu iekasēšanu un sadali, izmantojot trešo maksājumu pakalpojumu sniedzēju. *Fenix* iekasē no autoriem 20 % par pakalpojumiem, ieturot attiecīgo summu (turpmāk tekstā – “Atlīdzība”) no summas, ko samaksājis fans. [..]
10. Gan maksājumi no fana, gan maksājumi autoram tiks atspoguļoti attiecīgā lietotāja bankas izrakstā kā maksājums par labu *Fenix* vai no *Fenix*.
11. Visā attiecīgajā laikā *Fenix* iekasēja PVN un uzskaitīja to, izmantojot likmi 20 % apmērā no Atlīdzības.
12. Visā attiecīgajā laikā Platformas lietošanu regulēja *Fenix* Pakalpojumu sniegšanas noteikumi (turpmāk tekstā – “PSN”). Laikposmā, uz kuru attiecas aprēķins, pastāvēja dažādas PSN versijas. [..]
13. 2020. gada 22. aprīlī *HMRC* nosūtīja *Fenix* maksājamā PVN aprēķinus [..].
14. *HMRC* uzskatīja un uzskata, ka aprēķinu juridisko pamatu nosaka to, ka *Fenix* būtu jāuzskata par nodokļa maksātāju, kas rīkojas savā vārdā saskaņā ar 9.a pantu.
15. 2020. gada 27. jūlijā *Fenix* iesniedza apelācijas sūdzību, apstrīdot aprēķina juridisko pamatu, kā arī summu.
16. Par juridisko pamatu tika izvirzīts arguments par to, ka 9.a pants nav spēkā un nav piemērojams; turklāt vai pakārtoti *Fenix* ir ārpus 9.a panta prezumpcijas un/vai atspēko to.

HMRC vēl nav pieņēmis lēmumu saskaņā ar Anglijas tiesībām par to, kādā statusā *Fenix* darbojās attiecībā pret Platformu (proti, kā pārstāvis vai principāls). *HMRC* lēmums aprēķināt PVN *Fenix* tika pieņemts, ņemot vērā tikai 9.a pantu. *HMRC* nav novērtējis PVN direktīvas 28. panta (turpmāk tekstā – “28. pants”) piemērošanu *per se* bez atsaucis uz 9.a pantu (tai skaitā jo sevišķi 9.a panta 1. punkta pēdējo daļu).

E. TIESISKAIS REGULĒJUMS

Savienības tiesību akti

Līguma par Eiropas Savienību darbību (turpmāk tekstā – “LESD”) 113. pantā, bijušajā Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 93. pantā (turpmāk tekstā – “EKL”), ir noteikts:

“Padome saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru pēc apspriešanās ar Eiropas Parlamentu un Ekonomikas un sociālo lietu komiteju, ar vienprātīgu lēmumu pieņem noteikumus par tiesību aktu saskaņošanu attiecībā uz apgrozījuma nodokļiem, akcīzes nodokļiem un citiem netiešajiem nodokļiem

tiktāl, ciktāl tāda saskaņošana ir vajadzīga, lai nodrošinātu iekšējā tirgus izveidi un darbību un novērstu konkurences izkropļojumus”. [Oriģ. 4. lpp.]

LESD 291. pantā ir noteikts:

“1. Dalībvalstis pieņem visus tiesību aktus, kas vajadzīgi, lai īstenotu juridiski saistošos Savienības aktus.

2. Ja ir nepieciešami vienādi nosacījumi juridiski saistošo Savienības aktu īstenošanai, šie akti piešķir Komisijai vai, īpašos, attiecīgi pamatotos gadījumos un Līguma par Eiropas Savienību 24. un 26. pantā paredzētajos gadījumos, Padomei īstenošanas pilnvaras.

3. Piemērojot 2. punktu, Eiropas Parlaments un Padome, pieņemot regulas saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru, iepriekš paredz normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kas attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu.

4. Īstenošanas aktu nosaukumā iekļauj vārdu “īstenošanas”.”

20. Saskaņā ar LESD 113. pantu un tā priekšgājējiem Padome ir pieņēmusi dažādas PVN direktīvas, tostarp PVN direktīvu (OV, L 347, 11.12.2006., 1. lpp.).

21. PVN direktīvas 28. pantā ir noteikts:

“Ja nodokļa maksātājs, kas darbojas savā vārdā, bet kādas citas personas interesēs, ir iesaistīts pakalpojumu sniegšanā, uzskata, ka tas pats saņēmis un sniedzis šos pakalpojumus”.

22. PVN direktīvas 397. pantā ir noteikts:

“Padome pēc Komisijas priekšlikuma ar vienprātīgu lēmumu pieņem vajadzīgos pasākumus, lai īstenotu šo direktīvu”.

23. PVN direktīvas 397. pants ir Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV 1997, L 145, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – “Sestā direktīva”) 29.a panta pēctecis. Sestās direktīvas 29.a pants tika iekļauts ar Padomes Direktīvas 2004/7/EK (2004. gada 20. janvāris), ar ko groza Direktīvu 77/388/EEK par pievienotās vērtības nodokļa kopējo sistēmu, ciktāl tā attiecas uz izpildes pilnvaru piešķiršanu un atkāpju noteikšanas kārtību (OV, L 27, 30.1.2004.), 1. panta 2. punktu.

24. Saskaņā ar 397. pantu Padome ir pieņēmusi Padomes Īstenošanas regulu (ES) Nr. 282/2011 (2011. gada 15. marts), ar ko nosaka īstenošanas

pasākumus Direktīvai 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (pārstrādāta redakcija) (OV, L 77, 23.3.2011., 1. lpp.).

25. 2011. gada 15. marta Padomes Īstenošanas regula (ES) Nr. 282/2011 tika grozīta ar Padomes Īstenošanas regulas (ES) Nr. 1042/2013 (2013. gada 7. oktobris), ar ko groza Īstenošanas regulu (ES) Nr. 282/2011 attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas vietu, (OV, L 284, 26.10.2013., 1. lpp.) 1. panta 1. punkta c) apakšpunktu, ar kuru tika iekļauts 9.a pants, kurā ir noteikts: **[Oriģ. 5. lpp.]**

“1. Piemērojot Direktīvas 2006/112/EK 28. pantu, ja elektroniski sniegtos pakalpojumus sniedz, izmantojot telekomunikāciju tīklu, saskarni vai portālu, piemēram, lietojumprogrammu tiešsaistes tirgu, prezumē, ka šis nodokļa maksātājs, kas piedalās pakalpojumu sniegšanā, šos pakalpojumus sniedz savā vārdā, bet minēto pakalpojumu sniedzēja interesēs, izņemot gadījumus, kad nodokļa maksātājs minēto pakalpojuma sniedzēju ir skaidri uzrādījis kā pakalpojumu sniedzēju un tas ir atspoguļots starp pusēm noslēgtajos līgumos.

Uzskata, ka nodokļa maksātājs elektroniski sniegta pakalpojuma sniedzēju ir skaidri uzrādījis kā minēto pakalpojumu sniedzēju, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

- a) rēķinā, ko izsniedz vai dara pieejamu ikviens nodokļa maksātājs, kurš piedalās elektroniski sniegtu pakalpojumu sniegšanā, ir jānorāda šādi pakalpojumi un to sniedzēja identitāte;
- b) rēķinā vai faktūrā, ko izsniedz vai ko dara pieejamu pakalpojuma saņēmējam, ir jānorāda elektroniski sniegtie pakalpojumi un šādu pakalpojumu sniedzēja identitāte.

Šā punkta aspektā nodokļa maksātājam, kurš attiecībā uz elektroniski sniegto pakalpojumu sniegšanu atļauj uzlikt maksājumu pakalpojuma saņēmējam vai ļauj sniegt pakalpojumu, vai nosaka vispārīgus piegādes noteikumus, neatļauj skaidri norādīt citu personu kā šo pakalpojumu sniedzēju.

2. Šā panta 1. punktu piemēro arī tad, ja balss telefonijas pakalpojumi, kas tiek nodrošināti ar interneta starpniecību, tostarp balss pārraide ar interneta protokolu (*VoIP*), tiek nodrošināti, izmantojot telekomunikāciju tīklu, saskarni vai portālu, piemēram, lietojumprogrammu tiešsaistes tirgu saskaņā ar tiem pašiem nosacījumiem, kas noteikti minētajā 1. punktā.

3. Šo pantu nepiemēro nodokļa maksātājam, kas tikai nodrošina maksājumu veikšanu attiecībā uz elektroniski sniegtiem pakalpojumiem vai balss telefonijas pakalpojumiem, kas tiek nodrošināti pa internetu, tostarp balss pārraidi ar interneta protokolu (*VoIP*), un nepiedalās šādu elektroniski sniegtu vai balss telefonijas pakalpojumu sniegšanā”.

Apvienotās Karalistes tiesību akti

26. Īstenošanas regula 282/2011/ES vienmēr bija tieši piemērojama Apvienotajā Karalistē (un visā [Eiropas] Savienībā). Apvienotās Karalistes Nodokļu tiesas uzdotie jautājumi attiecas tikai uz 9.a panta spēkā esamību. **[Oriģ. 6. lpp.]**

F. STRĪDS PAMATLIETĀ**Fenix argumentu kopsavilkums**

27. 9.a pants maina 28. panta piemērošanu divos pamataspektos, proti:

Pirmkārt, tas ievieš prezumpciju, ka platforma, kas piedalās noteiktu elektronisko pakalpojumu sniegšanā, rīkojas savā vārdā un pakalpojuma sniedzēja interesēs. Citiem vārdiem sakot, tiek uzskatīts, ka tā ir iegādājusies un turpmāk pati sniegusi šos pakalpojumus, un līdz ar to tai ir jāmaksā PVN. Šī prezumpcija ir atspēkojama tikai tad, ja ir izpildīti noteikti nosacījumi, piemēram, ja pārstāvis ir skaidri uzrādījis pārstāvja principālu kā pakalpojumu sniedzēju un tas ir atspoguļots starp pusēm noslēgtajos līgumos.

Otrkārt, pat ja pārstāvja principāla identitāte ir atklāta, prezumpcija nevar tikt atspēkota, ja digitālā platforma:

atļauj uzlikt maksājumu pakalpojuma saņēmējam vai

ļauj sniegt pakalpojumu, vai

nosaka vispārīgus piegādes noteikumus.

28. Rezumējot, pat ja pārstāvības fakts ir skaidrs un principāla identitāte ir zināma, 9.a pants paredz jaunu fikciju, saskaņā ar kuru pārstāvis tiek pielīdzināts pakalpojuma sniedzējam un saņēmējam. Tas būtiski maina pieeju, kas nosaka pārstāvju atbildību par viņu darbībām PVN jomā. Tas atņem pusēm līgumtiesību autonomiju un pārsniedz 28. panta noteikto.

29. Šī būtiskā izmaiņa pārstāvju atbildībā ir pielīdzināma 28. panta grozīšanai un/vai papildināšanai sakarā ar to, ka tiek pievienotas jauni noteikumi. 9.a pants pārsniedz ar 397. pantu atļauto 28. panta īstenošanu. Tas nav vienkāršs 28. panta precizējums.

30. 9.a pants ir politisks lēmums, ar kuru gan atbildība, gan nodokļu slogs tiek pārvirzīts uz jebkādu interneta platformu, jo, kaut arī tehniski prezumpcija ir atspēkojama, tomēr praksē to gandrīz nav iespējams atspēkot, ņemot vērā noteikumu plašumu.

HMRC argumentu kopsavilkums

31. 28. pants ir formulēts plaši un vispārīgi. Acīmredzami tam ir un tam ir jāsniedz autonoma nozīme Savienības tiesībās. 9.a pants precizē un/vai sniedz “papildinformāciju” par šo autonomo nozīmi Savienības tiesībās īpašajā 28. panta piemērošanas kontekstā un sniedz papildinformāciju par to, kad nodokļa maksātājs “*rīkojas savā vārdā, bet citas personas interesēs*”, kad nodokļa maksātājs šajā statusā “*piedalās [konkrētu] pakalpojumu sniegšanā*” un attiecīgi kad nodokļa maksātājs “*ir uzskatāms par tādu, kas pats ir saņēmis un sniedzis šos pakalpojumus*”.
32. 9.a pants tikai precizē 28. pantu. Tas nav grozījums. Tas nav atkāpe no 28. panta.
33. Ja 9.a pants ir spēkā, ir skaidrs, ka tas ir piemērojams apelācijas sūdzības iesniedzējai un tās darbībai, un apelācijas sūdzības iesniedzēja nevar atspēkot ar 9.a pantu ieviesto prezumpciju neatkarīgi no tā, kā izpaustos pārstāvība.
34. 9.a pants [Oriģ. 7. lpp.]
- i) atbilst būtiskajiem vispārīgajiem mērķiem, ko vēlas sasniegt 28. pants un PVN direktīva kopumā; un
  - ii) ir nepieciešams vai lietderīgs 28. panta un PVN direktīvas īstenošanai kopumā, neieviešot tajā papildinājumus vai grozījumus.

Līdz ar to ir jāuzskata, ka ar 9.a pantu Padome ir sniegusi papildinformāciju attiecībā uz 28. pantu un PVN direktīvu kopumā.

G. IEMESLI, KURU DĒĻ APVIENOTĀS KARALISTES NODOKĻU TIESA UZDOD JAUTĀJUMU TIESAI

35. [...] Apvienotās Karalistes Nodokļu tiesai ir šaubas par 9.a panta spēkā esamību un līdz ar to tai ir jāuzdod jautājums Tiesai. Apvienotās Karalistes Nodokļu tiesas iemesli, kuru dēļ tai ir radušās šādas šaubas, ir izklāstīti nākamajos punktos ¹.
36. 9.a pants ir paredzēts PVN direktīvas 28. panta īstenošanai, bet ir ļoti apšaubāms, ka tas pārsniedz to, kas ir nepieciešams īstenošanai.
37. Kā paskaidrojis ģenerālvokāts lietā C-427/12 Eiropas Komisija/Eiropas Parlaments un Padome, 2013. gada 19. decembris, ECLI:EU:C:2013:871,

¹ Apvienotās Karalistes Nodokļu tiesa ir sniegusi pamatotu lēmumu par *Fenix* pieteikumu, kura kopija ir pievienota šim pielikumam un ir pieejama vietnē <http://www.bailii.org/uk/cases/UKFTT/TC/2020/TC07971V.html>

- [..] īstenošanas pasākumu apjoms ir ļoti ierobežots atšķirībā no plašākās diskrecionāras kompetences, kas piemīt deleģētajai likumdošanai ².
38. [..] [Eiropas Savienības Tiesa] izskatīja īstenošanas likumdošanas robežas LESD 291. panta gaismā lietā C-65/13 Eiropas Parlaments/Eiropas Komisija, 2014. gada 15. oktobris, ECLI:EU:C:2014:2289 [..]. Kopumā tiesību norma, kuras mērķis ir īstenot likumdošanas aktu, ir likumīga tikai tad, ja tā atbilst šādiem trim kritērijiem:
- (1) Apstrīdētajai tiesību normai ir “jāatbilst tā leģislatīvā akta būtiskajiem vispārīgajiem mērķiem”, kuru plānots īstenot ar šo tiesību normu;
  - (2) Apstrīdētajai tiesību normai ir jābūt “vajadzīgai vai lietderīgai tā leģislatīvā akta īstenošanai”, kuru plānots īstenot ar šo tiesību normu;
  - (3) Apstrīdētā tiesību norma “nevar ne grozīt, ne papildināt leģislatīvu aktu pat tā nebūtiskos aspektos”.
39. Komisijas paziņojumā Eiropas Parlamentam un Padomei par LESD 290. panta īstenošanu ir noteikts:
- “Otrkārt, ir jānorāda, ka jaunā līguma autori nav tādā pašā veidā izstrādājuši attiecīgās abu pantu piemērošanas jomas. Deleģēta akta jēdziens ir definēts gan attiecībā uz tā apjomu, gan attiecībā uz tā ietekmi – vispārēji piemērojams akts, kas papildina vai groza nebūtiskus elementus, – taču īstenošanas akts nekad nav ticis raksturots, tas izriet no savas esības būtības – vienādu īstenošanas **[Oriģ. 8. lpp.]** nosacījumu nepieciešamība. Šīs atšķirības ir saistītas ar to, ka ar šiem diviem noteikumiem Komisijai tiek piešķirtas pēc apjoma un pēc veida ļoti atšķirīgas pilnvaras. [..]
- Komisija uzskata, ka, lai noteiktu, vai pasākums “papildina” pamata aktu, likumdevējai iestādei būtu jānovērtē, vai turpmākais pasākums konkrēti pievieno jaunas nebūtiskas normas, kas maina leģislatīva akta regulējumu, dodot noteiktu rīcības brīvību Komisijai. Apstiprinošā gadījumā varētu uzskatīt, ka pasākums “papildina” pamata aktu. Pretējā gadījumā – pasākumus, kuru mērķis ir tikai padarīt efektīvākus esošos pamata akta noteikumus, nevajadzētu uzskatīt par papildinošiem pasākumiem” ³.
40. No tā skaidri izriet, ka LESD 290. pantā paredzētie deleģētie akti maina tiesisko regulējumu, turklāt pastāv rīcības brīvība, savukārt 291. pantā paredzētie īstenošanas akti nemaina tiesisko regulējumu. Tas saskaņojas ar

² 62. un 63. punkts

³ Komisijas paziņojums Eiropas Parlamentam un Padomei par Līguma par Eiropas Savienības darbību 290. panta īstenošanu, COM(2009) 673 galīgā redakcija, Brisele, 2009. gada 9. decembris, 3. un 4. lappuse (pieejams šeit: <https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0673:FIN:EN:PDF>)

ģenerālvokāta secinājumiem lietā [...] [C-427/12] (skat. iepriekš 37. punktu).

41. Komisijas priekšlikumā par 9.a pantu ir noteikts, ka tas ir “pilnīgi tehnisks pasākums, [...] ar ko tikai nosaka [...] pieņemto noteikumu piemērošanas kārtību, un tāpēc ietekmes novērtējums nebija vajadzīgs”⁴. Priekšlikumā izklāstītajā sākotnējā 9.a panta redakcijā tika iekļauta prezumpcija, tomēr [šī] prezumpcija bija piemērojama, “izņemot gadījumus, kad attiecībā uz gala patērētāju pakalpojuma nodrošinātājs ir skaidri norādīts kā pakalpojuma sniedzējs”⁵. Tas atbilst priekšlikuma paskaidrojumam par to, ka prezumpcija ir piemērojama, “ja nav norādīts citādi”⁶.
42. Galīgi pieņemtā 9.a panta teksts ir ļoti atšķirīgs un daudz vērīgāks nekā priekšlikuma teksts. 28. pants attiecas uz nodokļa maksātāju, kas rīkojas savā vārdā, bet, kā skaidri norādīts Pievienotās vērtības nodokļa komitejas darba dokumentā Nr. 885, prezumpcijas ieviešana 9.a pantā nozīmēja, ka prezumpcijai principā “ir jābūt spēkā visiem nodokļa maksātājiem”⁷.
43. 2016. gada *Deloitte* ziņojumā, uz kuru Komisija ir balstījusies attiecībā uz 2016. Komisijas priekšlikumu grozīt PVN direktīvu⁸, ir skaidri norādīts, ka “9.a panta mērķis, proti, pārvirzīt atbildību par PVN uz starpnieku, šķiet vēlams. Ir nepieciešams papildu skaidrojums un kopīga un saistoša dalībvalstu interpretācija”⁹. **[Oriģ. 9. lpp.]**
44. Arguments par to, ka atbildības nodošana nav vienkāršs tehnisks pasākums, ir labs. Ir notikusi arī *status quo* maiņa, kas liek domāt, ka ir nopietns pamats uzskatīt, ka tas bija grozījums, nevis vienkāršs precizējums.

⁴ Priekšlikums Padomes regulai, ar ko groza Īstenošanas regulu (ES) Nr. 282/2011 attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas vietu, COM(2012) 763 final, 3. lpp. (pieejams šeit: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52012PC0763&from=EN>)

⁵ Turpat 12. lpp.

⁶ Turpat 5. lpp.

⁷ Eiropas Komisija, Pievienotās vērtības nodokļa komitejas darba dokuments Nr. 885, Brisele, 2015. gada 9. oktobris, 4/5. lpp. (pieejams šeit: <https://circabc.europa.eu/sd/a/ab683366-67b5-4fee-b0a8-9c3eab0e713d/885%20-%20VAT%202015%20-%20Harmonised%20application%20of%20the%20presumption.pdf>)

⁸ Eiropas Komisija, Priekšlikums Padomes direktīvai, ar ko groza Direktīvu 2006/112/EK un Direktīvu 2009/132/EK attiecībā uz konkrētām pievienotās vērtības nodokļa saistībām pakalpojumu sniegšanā un preču tālpārdošanā, COM(2016) 757 final, 2016. gada 1. decembris, (pieejams šeit: https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/com_2016_757_en.pdf)

⁹ Eiropas Komisija, Pārrobežu e-komercijas PVN aspekti – Modernizācijas iespējas, Galīgais ziņojums – Versija 3, *Deloitte*, 2016. gada novembris, 203.–204. lpp. (pieejams šeit: https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/vat_aspects_cross-border_e-commerce_final_report_lot3.pdf)

45. Turklāt, kaut arī 2016. gada Komisijas priekšlikuma rezultātā 28. pants netika grozīts tā, kā tika piedāvāts, tomēr likumdošanas konsultācijas laikā 2017. gada 16. oktobrī Eiropas Parlamenta Ekonomikas un monetārā komiteja sniedza ziņojumu par priekšlikumu ¹⁰:

“Referents atzinīgi vērtē Komisijas ierosināto 28. panta grozījumu, kas paredz, ka tiešsaistes platformas ir atbildīgas par PVN iekasēšanu pakalpojumu sniegšanā [..]” ¹¹ (izcēlums pievienots)

46. Lai gan nav zināms, kāpēc 2016. gada Komisijas priekšlikums netika īstenots, tomēr pats fakts, ka Komisijas priekšlikums bija sasniedzis šādu stadiju un ka referents bija piekritis grozījuma nepieciešamībai, apstiprina argumentu par to, ka pastāvēja šaubas par 9.a panta spēkā esamību.
47. Visbeidzot, lietā C-464/10 Beļģijas valsts/*Pierre Henfling*, 2011. gada 14. jūlijs, ECLI:EU:C:2011:489, [..] Tiesa norādīja, ka 28. panta priekšgājējs, Sestās direktīvas 6. panta 4. punkts:

“[..] rada juridisku fikciju par to, ka tiek veiktas divas identiskas pakalpojumu sniegšanas darbības pēc kārtas. Saskaņā ar šo fikciju tiek uzskatīts, ka saimnieciskās darbības veicējs, kurš piedalās pakalpojumu sniegšanā un kurš ir komisionārs, pirmkārt, ir saņēmis minētos pakalpojumus no saimnieciskās darbības veicēja, kura interesēs viņš darbojas un kurš ir komitents, un, otrkārt, pēc tam pats sniedzis šos pakalpojumus klientam. No tā izriet, ka saistībā ar tiesiskajām attiecībām starp komitentu un komisionāru viņu attiecīgās pakalpojumu sniedzēja un maksātāja lomas attiecībā uz PVN ir fiktīvā veidā savstarpēji apgrieztas” ¹².

48. Turpinājumā Tiesa norādīja:

*“Saistībā ar kiosknieku, uz kuriem attiecas pamata lieta, darbību ir jāuzsver, ka, lai gan Sestās direktīvas 6. panta 4. punktā ietvertais nosacījums par to, ka nodokļa maksātājam ir jādarbojas savā vārdā, bet kāda cita interesēs, **ir interpretējams, ievērojot konkrētās līgumiskās attiecības**, kā tas izriet no šī sprieduma 40. punkta, tomēr, lai nodrošinātu pienācīgu ar šo direktīvu izveidotās kopējās PVN sistēmas darbību, **iesniedzējtiesai ir jāveic konkrēta pārbaude, lai, ievērojot visu lietas faktu kopumu, varētu noteikt, vai** minētie kiosknieki, pieņemot derību likmes, patiešām darbojas savā vārdā”* ¹³. (izcēlums pievienots)

¹⁰ A8-0307/2017

¹¹ 15./18. lpp.

¹² 35. punkts

¹³ 42. punkts

49. 9.a panta prezumpcija atceļ prasību pievērst uzmanību ekonomiskajiem un komerciālajiem apstākļiem kopā ar visām sekām, kas var rasties šajā sakarā.

50. Ir ļoti nopietns pamats uzskatīt, ka:

prezumpcijas ieviešana 9.a pantā nav tehnisks pasākums, tas ir radikāla pārmaiņa; un

ar prezumpcijas ieviešanu, kā tas ir formulēts 9.a panta pēdējā daļā, tika izmainīts tiesiskais regulējums, turklāt būtiski. Katrā ziņā tas būtu acīmredzama kļūda īstenošanas regulā. **[Oriģ. 10. lpp.]**

H. PREJUDICIĀLAIS JAUTĀJUMS

51. Tādējādi *First-tier Tribunal* uzdod Eiropas Savienības Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu, lai tā sniegtu prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar Līguma par izstāšanos 86. panta 2. punktu un Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. pantu

“1. Vai 2011. gada 15. marta Padomes Īstenošanas regulas (ES) Nr. 282/2011 9.a pants, kas iekļauts ar 2013. gada 7. oktobra Padomes Īstenošanas regulas (ES) Nr. 1042/2013 1. panta 1. punkta c) apakšpunktu, nav spēkā, pamatojoties uz to, ka tas pārsniedz Padomes īstenošanas tiesības vai pienākumu, ko paredz Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) 397. pants, jo tas papildina un/vai groza Direktīvas 2006/112/EK 28. pantu?”

2020. gada 15. decembris

PIELIKUMS

[..] **[Oriģ. 11. lpp.]**